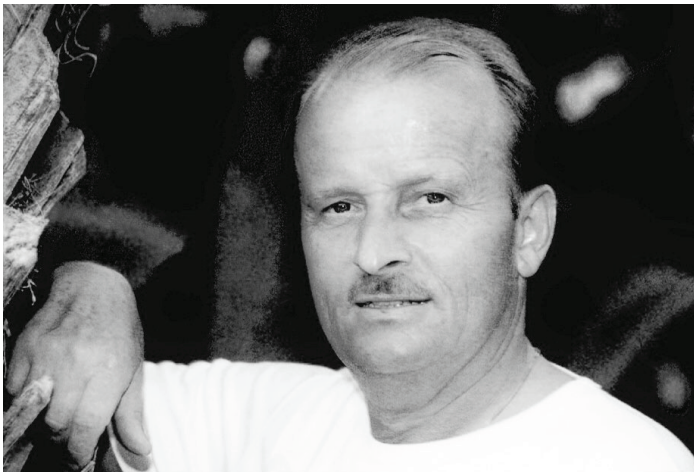

NØVN

Takk góði Birgir!

Hjörtu okkara gráta sáran, nú vit mistu teg, og á ein so syrgiligan hátt. Tað kennist tómt, nú okkara flokkur er skerdur. Vit vóru seks systkin, at tú ikki longur ert ímillum okkara, og at vit ongan tíð aftur skulu møtast her er so óskiljandi.

Vit mistu pápa okkara á ungum árum, tað gjørdi líkasum, at vit eftir tað hildu nógv saman sum familja. Mamma elskaði at samla sín flokk. Hóast mangan rokaligt, tá ið børnini vóru smá og fleiri teirra javngomul, so livdi mamma mitt í verðini, tá ið hon hevði øll rundan um seg. Takk fyri mamma, at tú so mangan hevur samlað okkum. Hesar løturnar hava eisini styrkt okkara samanhald, og tá ið vit nú líta aftur á, síggja vit, hvussu dýrabærar løturnar vóru okkum.

Minnini eiga vit. Tey eru mong og góð. Sum familja hava vit ferðast land og ríki runt og altíð havt tað stuttligt saman. Fyrst bara vit, síðani við makum og tí stóra barnaflokkinum, sum vit eru vælsignaði við. Mangan sótu vit og flentu, ja so tárini runnu. Vit hava altíð dugað væl at hugnað okkum saman.

Seinast vit systkini vóru saman, tilrættisløgdu vit ein túr til Suðuroynna nú í juli. Tú var so spentur Birgir, ynskti at fáa ein frásøgumann at greiða okkum frá familjuni og ymiskum í Sumba, haðani abbi okkara var.

Góði Birgir, tú hevði fingið staðfest alzheimers sjúkuna, sum longu var byrjað at taka teg frá okkum. Í mun til sjúkuna vart tú fyrimyndarligur, tú goymdi einki, var opin og erligur og bar tað so virðiliga. Tú hevði nógv at læra okkum, tú dugdi so væl at liva bert dagin ídag. "Vit eiga ikki morgindagin", segði tú so mangan, "liv tí í dag!".

Sangurin sum Teddy Petersen sang til jarðarferðina, "One day at a time sweet Jesus", hóskaði so væl til tín. Tað var, sum vart tú klárur hvønn dag at fara hiðani.

Góði Birgir tað hava verið tungir dagar, síðani tú doyði, vit hava øll verði saman fleiri ferðir. Vit hava grátið saman, tosa saman og flent saman. Ja í sorgini eru vit styrkt sum familja við minnunum um teg. Vit hava mint hvønn annan á týðningin, at vera góð við hvønn annan og liva í nú'inum, júst sum tú segði. Tómt verður uttan teg, góði Birgir bróðir, men vit líta frameftir og uppeftir og gleða okkum til, at vit aftur ein dag kunnu síggjast øll somul. Hvíl í friði Birgir, og takk fyri alt, sum tú vart fyri okkum. Má Jesus styrkja okkum øll sum sakna teg í dag.

Malena, Regin, Kári, Conny og Majbrítt

Jóannes Niclasen

f. 27. august 1941 - d. 27. apríl 2014

So steðgaði aftur eitt hjartaslag frá striði og strevi á foldum, ein sessur er tómur, ein muður ei mælir, ein sál fann sær frið undir moldum. Vit drýpa hævur for deyðans makt og lova av hjarta og sinni, at vit skulu altíð minnast titt navn og altíð æra títt minni.

Jórun

Minningarorð um Engelbrecht Mørk Poulsen, Miðvági

Føddur 7. november 1918 - Deyður 15. juni 2014

Nú um dagarnar doyði ein kendur miðvingur, Engelbrecht Mørk Poulsen, 95 ára gamal. Engelbrecht var ættaður úr Skúgví, men giftist til Miðvágs við Betti, fødd Jørgensen. Hann hevði útbúgving sum møbilsnikkari, lærði hjá Sámali Ellefsen, sum sat á tingi fyri Fólklakkin. Hann fekk holla útbúgving hjá Sámali, og Engelbrecht gjørdist ein sera dugnaligur snikkari. Hann gjørdi bæði kommodur og aðrar skreytlutir. Hann var sera fittur í hondunum, og varð hann her í

Miðvági hátt virdur fyri sítt vala-arbeiði.

Engelbrecht hevði handil, og seldi hann bæði tað, sum lætt var at fáa hendur á, men eisini tað, sum bara hann handlaði við her í oynni. Vørurnar og lutirnir vóru væl goymdir í handlinum, men hann visti altíð, hvar teir lógu og fann teir fram, tá ið onkur kom á gátt at keypa. Hann kendi sostatt sín handil út og inn. Engelbrecht var góður at heita á, og vantaði einum okkurt, so var bara at fara til hansara. Hann hevði tað, sum

aðrir handlar ikki høvdu.

Engelbrecht var ein andliga sinnaður maður og helt fast við kirkju og miðsionshús. Har leitaði hann fyri at fáa andliga føði. Hann var formaður í stýrinum fyri miðsionshúsið her í bygdini í fleiri ár, eins og hann var stýrslimur.

Engelbrecht var ein álitismaður, trúfastur og tolin. Hann ferðaðist nógv í útlandum saman við familjuni. Betti og Engelbrecht fingur trí børn, tvær døtur og ein son. Betti doyði fyri nøkrum árum síðani, og var hetta eitt hart slag fyri hann. Men hann fall ikki í fátt, helt áfram at arbeiða í handlinum og evna ymiskar lutir til úr timburi. Gudstrúgvín helt honum uppi og gav honum dirvi til dagin og vegin.

Eg og Engelbrecht kendust væl. Eg plagdi at keypa køkur og geva honum aftur við kaffi, og var hann sera glaður fyri hetta. Eg plagdi eisini at keypa frá honum tað, sum eg hevði brúk fyri. Eg vil tí minnast henda merkismann við gleði, tókk og virðing!

*Ærað veri minnið um Engelbrecht!
Finnbjørn*

Minningarorð um Tórfríð Joensen

f. 01.10.1943 – d. 20.04.2014

Tungt er at skriva minningarorð um okkara góðu vinkonu, Tórfríð, sum hevði so nógv at týða fyri okkum. Vit hava kenst og komið saman frá ungum av, og altíð var tað hon, ið bæði andaliga og handaliga gav tey røttu og góðu ráðini. Hon dugdi væl at stíla fyri og fáa alt at ganga væl í hond. Tórfríð var tiltikið vælgjörð og dugnalig til alt handaligt, húsligt arbeiði. Hon var erlig og reiðilig í øllum spurningum og firdi ikki fyri at siga sína meining á røttum staði. Tú visti altíð, hvar tú hevði hana. Samstundis hevði hon framúr andaligt kjølfesti, vísti samkenslu, menniskjatokka og ein ótroystiligan hug at hjálpa og dugna, har tað trongdi til.

Mánakvøldið 10. februar vóru vit saman í føðingardeggi hjá aðrari vinkonu. Vit hugnaðu okkum, sum vit plagdu, tá vit vóru saman, bæði við gaman og álvara, fylgdust á heimleiðini, og áðrenn vit settu teg av, segði tú, sum so ofta áður: "Í næstu viku havi eg bindiklubb".

Ikki grunaði nakar okkara, at tað var seinastu ferð, tú vart við. Mikudagin á veg til arbeiðis vart tú sligin av hervilgari sjúku og í sjúkrahúsi førd til Havnar. Støðan var álvarslig, men ilt var at siga, hvønn veg tað bar, vóru boðini av Landssjúkrahúsinum. Vit nøtrast, men vónaðu tað besta. Øll fingur vit uppaftur størri vónir, tá tú vart flutt norður aftur til Klaksvíkar, tí framgongd var at hóma, hóast døpru útlitini. Hetta hildu vit eisini. Sjálvt um tað gekk spakuliga, so vóru vit samdar um, at tað gekk rætta vegin, og so smátt fóru vit at gleða okkum til tann dag, tá vit allar aftur kundu hittast undir vanligum umstøðum.

Langafríggjadag vart tú eina løtu heima við hús hjá tínunum kær, og tað styrkti vónina um, at nú fórt tú skjótt at blíva frísk aftur. Men stokkut var gleðisstundin, tí longu fyrsta Páskadag fingur vit skakandi og syrgjulligu boðini um, at tú vart farin.

Vøkur og hátíðarlig var jarð-

arferðin úr nýggja Betesda, góðveðursdagin í apríl. Stórir var skarin, ið fylgdi tær til seinasta hvíldarstað títt. Vit duga ikki at skilja, at tú ikki ert her, men uggja og vissan hjá okkum er, at tú nú hevur funnið æviga hvíld í einum betri staði.

Hjá okkum er saknurin stórir. Størstur er saknurin hjá tykkum góði Børge, Vera og Jan við familju. Tórfríð var miðdepilin í lívi tykkara. Harrin styrki tykkum í sorgini og sakninum.

Við hesum fátæksligu orðum lýsa vit frið yvir minninum um vinkonu okkara, Tórfríð.

Bindiklubbun